

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa J. spółki prawa francuskiego z siedzibą w B. (Francja)
przeciwko T. K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w L.
z dnia 14 lipca 2017 r., sygn. akt VI Ga (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 4050
(cztery tysiące pięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją

w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca J. z siedzibą w B. (Francja) powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z tego, że Sąd Okręgowy przyjął za swoje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego, a zarazem odmiennie orzekł co do istoty sprawy i w istocie inaczej ustalił stan faktyczny.

Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52 i z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała stwierdzić, by była ona - w przyjętym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

W przyjętym w polskim postępowaniu cywilnym modelu apelacji pełnej sąd drugiej instancji dysponuje takimi samymi kompetencjami w zakresie gromadzenia materiału procesowego i oceny dowodów, jak sąd pierwszej instancji. Może zatem dokonać odmiennych ustaleń faktycznych, także wtedy, gdy nie przeprowadza dodatkowych dowodów (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r.,

III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124 i z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Uchybienie przewidzianym w art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. wymaganiom dotyczącym uzasadnienia wyroku, może z kolei tylko wtedy uzasadniać skargę kasacyjną, a tym bardziej służyć wykazaniu przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy sposób sporządzenia uzasadnienia nie pozwala na poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1997 r., II CKN 112/97, niepubl., z dnia 11 maja 2000 r., I CKN 272/00, niepubl., z dnia 20 lutego 2003 r., I CKN 65/01, niepubl. i z dnia 15 kwietnia 2016 r., I CSK 278/15, niepubl., oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2013, nr 12, poz. 14). Sytuacja taka nie miała miejsca w niniejszej sprawie, zważywszy, że motywy zaskarżonego wyroku, tak w sferze ustaleń faktycznych, jak i oceny prawnej, pozwalały w pełnym zakresie zrekonstruować tok rozumowania Sądu Okręgowego.

Ubocznie należało zauważyć, że Sąd drugiej instancji w istocie nie tyle dokonał odmiennych ustaleń faktycznych, na co wskazywała powódka, lecz inaczej niż Sąd Rejonowy uznał, iż ustalone fakty nie są wystarczające do przyjęcia, że między stronami doszło do konsensu prowadzącego do zawarcia umowy sprzedaży, która skutkowałaby po stronie pozwanego obowiązkiem zapłaty ceny (art. 535 § 1 i n. k.c.). W związku ze sposobem sformułowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i redakcją podstaw kasacyjnych, w których nie zarzucono naruszenia żadnego przepisu prawa materialnego, kwestia ta pozostawała jednak poza zakresem oceny Sądu Najwyższego.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 98, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.